

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/61/2019
Identifikačné číslo spisu: 7212212952
Dátum vydania rozhodnutia: 18.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7212212952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G.. C.. R. P., Q., bývajúcej v T., Ž. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou IURISTICO, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Matej Kukura, PhD., proti žalovanej Univerzitnej nemocnici L. Pasteura Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 43, IČO: 00 606 707, zastúpenej JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou v Košiciach, Kováčska 32, o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17 Cpr 3/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2018 sp. zn. 1 CoPr 8/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 8. septembra 2016 č. k. 17 Cpr 3/2012 - 352 v prevyšujúcej časti (že pracovný pomer trvá aj po 30. auguste 2012) žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že stranami bol založený pracovný pomer 31. januára 2003 s dohodnutým dňom nástupu do práce od 1. februára 2003, na dobu určitú do nadobudnutia účinnosti dohody o zriadení výučbových základní medzi LF UPJŠ a FN sP Košice. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008 bol pracovný pomer predĺžený na dobu určitú do 31. augusta 2012. Žalobkyňa namietala neplatnosť tejto dohody z dôvodu, že pracovný pomer bol opakovane predĺžovaný vždy na dobu určitú štyroch rokov s poukazom na § 48 ZP a Smernicu Rady č. 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú a mala za to, že zákonodarca mal smernicu implementovať do ZP skôr, ak by tak urobil už v roku 2005 po vstupe SR do EÚ, Zákoník práce by nemohol obsahovať ustanovenia, ktoré by umožňovali uzatvárať pracovný pomer opakovane so zamestnancom, ktorý je v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu alebo so starobným dôchodcom. Ustanovenie § 48 ods. 6 ZP účinné do 28. februára 2010 umožňovalo ďalšie predĺženie alebo opätovné dohodnutie pracovného pomeru na dobu určitú do troch rokov alebo nad tri roky aj bez uvedenia dôvodu (ods. 4), ak sa jednalo o zamestnanca poberajúceho starobný dôchodok. Skutočnosť, že až novela č. 257/2011 Z. z. túto možnosť vylúčila, nie je možné vysvetľovať tak, že v zmysle smernice je pracovný pomer žalobkyne uzavretý na neurčitú dobu. Pokiaľ zákonodarca neprijal uvedené opatrenie a nedošlo k zmene podmienok pri uzatváraní pracovného pomeru na dobu určitú ich

uvedením v ZP, nemôže byť na ťarchu a zodpovednosť zamestnávateľa, že každý pracovný pomer opätovne uzavretý na dobu určitú u ktoréhokoľvek zamestnávateľa podľa § 48 ods. 6 ZP účinného do 28. februára 2010, je neplatný a má byť považovaný za pracovný pomer na neurčitú dobu. Smernica ukladala členským štátom (doložka 5 ods. 1) prijať jedno alebo viacero z opatrení tam uvedených, pričom pri uzatváraní pracovných pomerov na dobu určitú rámcová dohoda uznala, že pri ich uplatňovaní (uzatváraní) je potrebné zohľadňovať príslušné vnútroštátne, rezortné a sezónne podmienky. Postavenie prednostu kliniky platí len pre rezort zdravotníctva a jeho pracovný pomer je tvorený hlavným úväzkom s univerzitou (lekárskou fakultou) a čiastočným pracovným úväzkom s nemocnicou. Prednosta je predovšetkým zodpovedný za organizáciu, riadenie a odbornú úroveň praktickej výučby. Vo výške svojho úväzku na základe pracovnej zmluvy s nemocnicou aj za organizáciu, riadenie a úroveň zdravotnej starostlivosti poskytovanej pacientom vo výučbovej základni (čl. 50 ods. 1 organizačného poriadku, čl. 196). Prednostu kliniky vymenúva dekan lekárskej fakulty po úspešnom výberovom konaní a nevyhnutnom predchádzajúcom súhlase riaditeľa nemocnice (čl. 50 ods. 3 OP). V danom prípade sa súd stotožnil s argumentáciou žalovanej, že postavenie prednostu kliniky je z hľadiska rezortného výnimočné tým, že platí len pre rezort zdravotníctva a z hľadiska pracovnoprávnych vzťahov tým, že pracovný pomer prednostu je tvorený čiastočným pracovným pomerom s nemocnicou a zároveň univerzitou. Žalobkyňa mala v nemocnici čiastočný pracovný úväzok podľa pracovnej zmluvy z 31. januára 2003 v rozsahu 9,5 hodín týždenne. Dodatkom o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008 došlo k zmene týždenného pracovného času na 10 hodín s úväzkom 0,30 prac. miesta a k predĺženiu pracovného pomeru do 30. augusta 2012 a napokon dodatkom o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. januára 2009 sa zmenil týždenný pracovný čas na 13,5 hodín s úväzkom 0,40 prac. miesta. Podľa názoru súdu dohoda o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008, ktorou bol žalobkyni predĺžený pracovný pomer na dobu určitú do 31. augusta 2012 bola v súlade s § 48 ods. 6 písm. f/ ZP účinného do 28. februára 2010 uzatvorená platne, pretože žalobkyňa bola od 27. júna 2005 starobnou dôchodkyňou, i keď na požadovanom určení trvania pracovného pomeru mala naliehavý právny záujem. Na záver konštatoval, že žalobu o náhradu mzdy (titulom neplatného skončenia pracovného pomeru) vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj trovách tohto konania

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 14. februára 2018 sp. zn. 1 CoPr 8/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil správny právny záver. Rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne, nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie. Poukázal na tvrdenia žalobkyne, ktorými odôvodňovala svoju žalobu, na skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania a na základe nich zistený skutkový stav, keď sa žalobkyni nepodarilo v odvolacom konaní spochybníť správnosť záveru súdu prvej inštancie, že jej pracovný pomer u žalovanej skončil 31. augusta 2012. V danom prípade ZP v znení účinnom v čase uzatvorenia spornej dohody v § 48 ods. 6 písm. f/ umožňoval ďalšie predĺženie alebo opätovné dohodnutie pracovného pomeru na dobu určitú do troch rokov alebo nad tri roky aj bez dôvodu uvedeného v ods. 4 zamestnanca, ktorý je poberateľom starobného dôchodku. Podľa názoru odvolacieho súdu teda súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil a náležite pristúpil aj k eurokonformnému výkladu príslušného zákonného ustanovenia. Nesúhlasil so žalobkyňou v názore, že v danej veci nastali okolnosti umožňujúce súdu priamu aplikáciu smernice o práci na dobu určitú. V tomto smere sa stotožnil s rozsiahlou argumentáciou súdu prvej inštancie, na ktorú v podrobnostiach poukázal. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, prípustnosť ktorého odôvodnila s poukazom na § 431 CSP dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP a aj s poukazom na § 432 CSP dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Poukázala na doterajší priebeh konania na

súdoch nižších stupňov. Pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP poukázala na opakované a viacnásobné predlžovanie pracovného pomeru na dobu určitú, keď k poslednému predĺženiu došlo spornou dohodou z 30. septembra 2008. Tvrdila, že opakované predlžovanie pracovného pomeru je v rozpore so Zákonníkom práce vykladaným eurokonformne, keď ani v žiadnom z dokumentov predlžujúcich pracovný pomer sa neuvádza dôvod na opakované predlžovanie pracovného pomeru. Uviedla, že Smernica Rady 2000/78/ES ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani, zakazuje o. i. diskrimináciu z dôvodu veku, čo sa týka aj podmienok prepúšťania, ktorá zásada bola plne implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky aj v čase uzatvárania dodatku - dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008. To, že v čase jej uzavretia bola starobnou dôchodkyňou považovala len za náhodilú okolnosť, ktorú nemožno použiť na opakované predlžovanie pracovného pomeru, pretože takéto zaobchádzanie so starobným dôchodcom je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania na základe veku. Ide o nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Smernica Rady 1999/70/ES, ako bola záväzne interpretovaná Súdny dvorom, zároveň neumožňuje opakované predlžovanie pracovného pomeru na dobu určitú, ak sa jedná o zabezpečovanie trvalých a dlhodobých potrieb zamestnávateľa, za ktoré považovala aj prácu prednostu. Preto súdy Smernicu interpretovali nesprávne, z ktorého dôvodu v zmysle § 48 ods. 1 ZP sa musí jednať v danom prípade o pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú, lebo zákonné podmienky na uzavretie pracovného pomeru na dobu určitú neboli splnené. Navyše, vzhľadom na charakter žalovanej sa v konaní domáhala priamej vertikálnej aplikácie smernice a rámcovej dohody, ako bola záväzne interpretovaná Súdny dvorom EÚ, a to vo vzťahu k žalovanej, keď následne rozviedla dôvody priamej aplikovateľnosti smernice. S poukazom na uvedené mala za to, že súdy vyriešili právne otázky, od ktorých záviselo rozhodnutie v danej veci, konkrétne otázku eurokonformného výkladu ZP a otázku priamej vertikálnej aplikácie smernice a rámcovej dohody vo vzťahu k žalovanej v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Pri dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f/ CSP poukázala na odvolacie dôvody v podanom odvolaní, keď odvolací súd podľa nej neodstránil namietané zásadné vady, preto aj svoje rozhodnutie zaťažil týmito vadami. Teda neposkytol ani špecifické odpovede na ňou špecificky formulované otázky obsiahnuté aj v dovolaní. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom podľa § 432 CSP.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ CSP) skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) prípustnosť dovolania.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti niektorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť

samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolací súd posudzoval v prvom rade prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 420 písm. f/ CSP.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa §

237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. Pokiaľ dovolateľka namietala, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

22. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

24. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1

CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

25. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, ale na vyriešení ktorej nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

26. Dovolateľka mala za to, že v napadnutom rozsudku (ako aj rozsudku súdu prvej inštancie) súdy vyriešili právne otázky, od ktorých záviselo rozhodnutie vo veci, konkrétne „otázku eurokonformného výkladu Zákonníka práce a otázku priamej vertikálnej aplikácie smernice a rámcovej dohody vo vzťahu k žalovanej“ v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie. Teda v dovolaní nekonkretizovala žiadne právne otázky riešené odvolacím súdom v rozpore s „ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“.

27. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. So zreteľom na uvedené, argumentácia žalobkyne s poukazom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, je právne irelevantná.

28. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

29. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/, f/ CSP .

30. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.